

Sygn. akt XVII AmE 272/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2024 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	St. sekr. sąd. Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 7 lutego 2024 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

- na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 21 grudnia 2021 r. Nr (...)
- zmienia zaskarżoną decyzję w punkcie drugim w ten sposób, że odstępuje od wymierzenia kary;
- znosi wzajemnie pomiędzy stronami koszty procesu.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 272/23

UZASADNIENIE

Decyzją z 21 grudnia 2021 r. Nr (...)Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE, pozwany), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w zw. z art. 56 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2021 r., poz. 716 z zm.) (dalej p.e.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 256 ze zm.) (dalej k.p.a.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, orzekł, że:

- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.** (dalej powódka, Przedsiębiorca) naruszyła warunek 2.3.2. koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej Nr (...) poprzez niepoinformowanie Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej koncesją, tj. o zmianie danych osób wchodzących w skład organu uprawnionego do reprezentowania Koncesjonariusza, w terminie nie dłuższym niż 14 od dnia zaistnienia tych zmian,
- za działania opisane w punkcie 1, wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 2 000,00 zł.

Od powyższej Decyzji powódka złożyła odwołanie, zaskarżając ją w całości i zarzucając naruszenie:

1. art. 15^{zzzzzn}² ust. 1 ustawy z dnia 22 listopada 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 (dalej ustawa covidowa), innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, polegająca na niezawiadomieniu Powódki o uchybieniu terminu do wystąpienia z wnioskiem o zmianę koncesji;
2. art. 8 k.p.a. polegające na naruszeniu zasady proporcjonalności, bezstronności oraz równego traktowania;
3. art. 7 oraz art. 77 k.p.a., polegające na braku pełnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz wszystkich okoliczności sprawy mogących stanowić przedmiot rozstrzygnięcia, w szczególności pominięcia szerszej analizy społecznej szkodliwości czynu i okoliczności mających istotny wpływ na jej charakter;
4. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że niezgłoszenie Prezesowi URE zmiany członka zarządu spółki (koncesjonariusza) w terminie określonym w p.e., a w szczególności:
  - a) sposób popełnienia czynu,
  - b) motywacja powoda,
  - c) postać zamiaru,
  - d) charakter naruszonego dobra,
  - e) inne okoliczności faktyczne

przemawiały za tym, że czyn powódki należało ocenić jako społecznie szkodliwy w stopniu większym niż znikomy, co doprowadziło do naruszenia art. 56 ust. 6a p.e., poprzez niezastosowanie i nieodstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust. 1 p.e.

W oparciu o powyższe zarzuty, powódka wniosła uchylenie decyzji i umorzenie postępowania ewentualnie o zmianę decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary, przeprowadzenie zawnioskowanych dowodów oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniosł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z 25 stycznia 2023 roku Sąd Okręgowy w Warszawie (dalej SOKiK) uchylił zaskarżoną decyzję w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powódki zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Następnie, Sąd Apelacyjny w Warszawie, wyrokiem z 28 września 2023 roku uchylił ww. wyrok Sądu Okręgowego w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania temu sądowi, pozostawiając mu również rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego (wyrok k.129).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że SOKiK nieprawidłowo zastosował przepisy art. 15^{zzzzzn}⁽²⁾ ustawy covidowej, albowiem w sprawie doszło do naruszenia warunków koncesji, a nie przepisów prawa sensu largo. Ponadto przepis art. 37 ust. 2d p.e., na który powołał się SOKiK nie dotyczy powódki, bowiem ta nie posiada koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych, tylko koncesję na wytwarzanie energii elektrycznej. Tymczasem przepis art. 37 ust.2d p.e. stanowi „Przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą jest obowiązane zgłaszać Prezesowi URE zmiany danych, o których mowa w art. 35 ust. 1c pkt 4 i 5, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia tych zmian.”. W związku z tym, Sąd Apelacyjny wskazał, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy podda ocenie zarzuty wskazane w odwołaniu, w tym te dotyczące podstaw faktycznych i prawnych wydania decyzji, jak i wysokości kary oraz rozważy przesłanki do odstąpienia od jej wymierzenia (uzasadnienie k.137-147)

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z 16 czerwca 2020 r. nr (...) udzielił „(...)” spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej na okres od 16 czerwca 2020 roku do 13 maja 2035 roku (dalej Koncesja) (Decyzja k.27-30 akt adm.). W treści decyzji znalazł się min. punkt 2.3.2. zgodnie z którym „Koncesjonariusz jest obowiązany, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia zaistnienia innych – niż wskazane w pkt 2.3.1. – istotnych zmian dotyczących wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją (w szczególności odnoszących się do rozszerzenia bądź ograniczenia zakresu tej działalności, danych osób uprawnionych lub wchodzących w skład organu uprawnionego do reprezentowania Koncesjonariusza) zawiadomić pisemnie Prezesa URE o tych zmianach, przedkładając jednocześnie – w przypadku kiedy zmiana ta powoduje potrzebę zmiany zapisów niniejszej koncesji – wniosek o jej zmianę” (k.28v akt adm.).

W Rejestrze Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego 7 września 2020 roku ukazała się zmiana wpisu w zakresie zmiany osób wchodzących w skład organu uprawnionego do reprezentacji Powódki (Informacja z rejestru przedsiębiorców KRS k.9-13). akt adm.), zaś 23 września 2020 roku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym (k.8 akt adm.)

Pismem z 19 listopada 2020 roku, doręczonym 2 grudnia 2020 roku Powódka poinformowała Prezesa URE o powyższej zmianie w składzie organu uprawnionego do jej reprezentowania (Wniosek Powódki k.1 akt adm.).

Mając na uwadze powyższe, Prezes URE 15 lipca 2021 r. wszczął postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, w związku z naruszeniem przez powódkę warunku 2.3.2. Koncesji. W związku z tym wezwał ją do przedstawienia wyjaśnień oraz dowodów na poparcie swoich twierdzeń (Zawiadomienie k.5-6 akt adm.).

Odpowiadając na powyższe wezwanie, powódka wyjaśniła, że niezłożenie w terminie informacji o zmianie osób uprawnionych do jej reprezentowania wynikało „z istotnych ograniczeń w organizacji pracy biura Spółki wynikających z trwającej pandemii COVID-19, w tym zwolnień lekarskich większości osób pracujących w biurze, o czym Spółka poinformowała tut. Urząd w wiadomości e-mail w dniu 19 listopada 2020 roku. Należy także wspomnieć, że Spółka utrzymywała bieżący kontakt z inspektorem prowadzącym sprawę o zmianę koncesji, który został poinformowany o kolejnych zmianach w zarządzenie i zlecił złożenie stosownych oświadczeń, a następnie wydał (...) czerwca 2021 roku postanowienie o zmianę koncesji dla Spółki w związku ze złożeniem przez Spółkę wszystkich stosownych dokumentów i oświadczeń.” W związku z tym, powódka wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na znikomy stopień szkodliwości czynu oraz zrealizowanie obowiązku przez Spółkę oraz umorzenie postępowania z uwagi na jego bezprzedmiotowość. (pismo z 05/08/2021 r.k.14-15 akt adm.).

Pismem z 16 listopada 2021 r. Prezes URE zawiadomił powódkę o zakończeniu postępowania dowodowego oraz o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w celu ewentualnego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań (Zawiadomienie k. 20 akt adm.).

Powódka nie skorzystała z tego prawa (okoliczność niesporna).

Prezes URE 21 grudnia 2021 roku wydał zaskarżoną Decyzję (Decyzja k.22-26 akt adm.).

Powódka w 2020 r. osiągnęła z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej przychód w wysokości (...) zł oraz poniosła stratę w wysokości (...) zł (Rachunek zysków i strat k. 17 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o bezsporne twierdzenia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki przedstawione w uzasadnieniu decyzji z dnia 18 maja 2022 r., oraz dokumenty zgromadzone w aktach administracyjnych. Prawdziwość tych twierdzeń i dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie w części dotyczącej żądania odstąpienia od wymierzenia kary.

Podstawę wydanej Decyzji stanowił art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e. zgodnie z którym karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Stosownie zaś do przepisu art. 56 ust. 3 pkt 2 p.e. wysokość kary, o której mowa w ust. 1 pkt 7, 7a i 12 nie może być niższa niż 2 000 zł i nie może być wyższa niż 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może być niższa niż 2 000 zł i nie może być wyższa niż 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

W pkt 2.3.2. Koncesji udzielonej powódce, znalazł się zapis zgodnie z którym „Koncesjonariusz jest obowiązany, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia zaistnienia innych – niż wskazane w pkt 2.3.1.-istotnych zmian dotyczących wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją (w szczególności odnoszących się do rozszerzenia bądź ograniczenia zakresu tej działalności, danych osób uprawnionych lub wchodzących w skład organu uprawnionego do reprezentowania Koncesjonariusza) zawiadomić pisemnie Prezesa URE o tych zmianach, przedkładając jednocześnie – w przypadku kiedy zmiana ta powoduje potrzebę zmiany zapisów niniejszej koncesji – wniosek o jej zmianę.” (k.28 verte akt adm.).

Poza sporem było, że informacja odnośnie zmiany osób wchodzących w skład organu uprawnionego do reprezentacji powódki została ujawniona w Rejestrze Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego 7 września 2020 roku, zaś 23 września 2020 roku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Tymczasem powódka poinformowała pozwanego o ww. zmianach, pismem z 19 listopada 2020 roku czyli ponad miesiąc później.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uznał, że zaszła konieczność nałożenia na powódkę kary pieniężnej wobec nie wykonania obowiązku wynikającego z koncesji.

W odwołaniu powódka wносиła o uchylenie Decyzji w całości, ewentualnie jej zmianę poprzez odstąpienia od wymierzenia kary.

Jak już wcześniej wspomniano, Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 28 września 2023 roku przesądził, iż w sprawie nie znajdzie zastosowania przepis art. 15 zzzzzn² ustawy covidowej, zgodnie z którym w przypadku stwierdzenia uchybienia przez stronę w okresie obowiązywania stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 przewidzianych przepisami prawa administracyjnego terminów:

- 1) od zachowania których jest uzależnione udzielenie ochrony prawnej przed organem administracji publicznej,
- 2) do dokonania przez stronę czynności kształtujących jej prawa i obowiązki,
- 3) przedawnienia,
- 4) których niezachowanie powoduje wygaśnięcie lub zmianę praw rzeczowych oraz roszczeń i wierzytelności, a także popadnięcie w opóźnienie,
- 5) zawitych, z niezachowaniem których ustawa wiąże ujemne skutki dla strony,
- 6) do dokonania przez podmioty lub jednostki organizacyjne podlegające wpisowi do właściwego rejestru czynności, które powodują obowiązek zgłoszenia do tego rejestru, a także terminów na wykonanie przez te podmioty obowiązków wynikających z przepisów o ich ustroju,

- organ administracji publicznej zawiadamia stronę o uchybieniu terminu. W zawiadomieniu tym organ administracji publicznej wyznacza stronie termin 30 dni na złożenie wniosku o przywrócenie terminu.

Innymi słowy, Sąd Apelacyjny przesądził, iż przyczyną uchylenia decyzji nie może być naruszenie ww. przepisu.

Z kolei Sąd nie znalazł innych podstaw do uchylenia decyzji, a jedynie mógł rozważyć, czy pozwany słusznie nie zastosował wobec powódki przepisu art. 56 ust. 6a p.e., zgodnie z którym Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Obydwie przesłanki muszą więc wystąpić łącznie.

Przepis artykuł 56 ust. 6a p.e. ma charakter fakultatywny, zatem odstąpienie od wymierzenia kary nie tylko zależy od spełnienia przesłanki o charakterze ocennym, w postaci znikomej szkodliwości czynu, ale zależy od uznania organu, które wszakże nie może być dowolne i wynikać musi z merytorycznych przesłanek, ale z pewnością nie stanowi ono obowiązku organu do zastosowania powołanej regulacji w każdych warunkach (podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 24 sierpnia 2012 roku, sygn. akt VI ACa 389/12).

W tym zakresie Sąd Okręgowy w Warszawie podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, że „art. 56 ust. 6a p.e. należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasady równowagi i podziału władzy. W ocenie Sądu Najwyższego [...] Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dysponuje więc pewnym luzem decyzyjnym przy interpretacji przesłanki znikomości szkodliwości społecznej czynu, a w razie ziszczenia się wspomnianej przesłanki - uznaniem administracyjnym przy wyborze wariantu rozstrzygnięcia: odstąpienia od kary pieniężnej bądź nieodstąpienia od tej kary. [...] Organ regulacyjny, z uwagi na posiadaną wyspecjalizowaną kadre, unikalną pamięć instytucjonalną oraz bezpośrednią styczność z realiami rynkowymi, jest co do zasady lepiej przygotowany niż sędzia do oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu przedsiębiorcy z punktu widzenia standardów obowiązujących na rynku regulowanym. Interpretacja przepisów prawnych należy do istoty władzy wykonawczej, która jak wskazuje sama jej nazwa, odpowiada za egzekwowanie prawa. Jeżeli określony sposób interpretacji przepisu ma racjonalne uzasadnienie i jest ugruntowany w praktyce organu, sąd nie powinien zastępować go własną interpretacją. Interwencja sądu w treść decyzji organu regulacyjnego powinna następować dopiero wtedy, gdy nosi ona znamiona dowolności: opiera się na arbitralnych przesłankach, zawiera zdawkowe i ogólnikowe uzasadnienie, odwołuje się do nieudowodnionych informacji.” (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, Legalis nr 2294222).

W ocenie Sądu, nie można zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego wyrażonym w uzasadnieniu, że stopień szkodliwości czynu jest wyższy niż znikomy. Pozwany uzasadniając swoje stanowisko podniósł, że zgodnie z art. 33 ust. 3a p.e. koncesja nie może być wydana podmiotowi, jeżeli osoby upoważnione do jego reprezentacji zostały skazane prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe mające związek z prowadzoną działalnością gospodarczą. Natomiast art. 41 ust 2 pkt 4 p.e. zobowiązuje Prezesa URE do cofnięcia koncesji podmiotowi, który nie spełnia powyższego warunku, tj. powołał do reprezentacji osoby skazane za opisane wyżej przestępstwa. Tym samym Prezes URE jest zobowiązany do weryfikacji, czy przedsiębiorcy posiadający koncesje spełniają wszystkie wymogi prawne, min. dotyczące niekaralności osób upoważnionych do reprezentowania przedsiębiorcy lub wchodzących w skład organu uprawnionego do jego reprezentacji, nie tylko w chwili udzielenia koncesji, ale również przez cały okres jej obowiązywania. Temu celowi służy m.in. określony w koncesji warunek 2.3.2. Nie realizując go powódka utrudniła organowi regulacyjnemu właściwe wykonywanie nałożonych na niego obowiązków.

Ustawa prawo energetyczne nie sprecyzowała w jaki sposób należy oceniać stopień szkodliwości czynu, jednak uczyniło to orzecznictwo sądowe. I tak Sąd Najwyższy w wyroku z 15 października 2014 r., w sprawie III SK 47/13 uznał, że przy ocenie szkodliwości czynu zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji jego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a prawa energetycznego instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w art. 56 prawa energetycznego.

Konieczne jest więc odwołanie się do art. 115 § 2 kodeksu karnego, który zawiera katalog kryteriów oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu i który nakazuje przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu brać pod uwagę:

1) rodzaj i charakter naruszonego dobra,

- 2) rozmiary wyrządzonej szkody,
- 3) sposób i okoliczności popełnienia czynu,
- 4) wagę naruszonych obowiązków,
- 5) postać zamiaru,
- 6) motywację sprawcy,
- 7) rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Dobrem chronionym w rozpoznawanej sprawie jest terminowość pozyskiwania przez Prezesa URE informacji min. o zmianach w składach zarządów spółek posiadających koncesje.

Ww. informację Spółka przekazała pozwanemu ponad miesięcznym opóźnieniem, które zdaniem Sądu nie może być uznane za znaczne, jeśli weźmie się pod uwagę, iż do doszło do niego w okresie pandemii COVID-19, z powodu której wprowadzono liczne ograniczenia w przemieszczaniu się, liczbie osób mogących przebywać w jednym pomieszczeniu czy w swobodzie prowadzenia działalności gospodarczej. Pandemia wpłynęła na sprawność rozpoznawania spraw przez organy administracji państwowej. Ponadto, co oczywiste, spowodowała, że wiele osób przebywało na zwolnieniach lekarskich. Na takie też okoliczności powoływała się powódka w odwołaniu stwierdzając, że niezłożenie w terminie informacji o zmianie osób uprawnionych do jej reprezentowania wynikało „z istotnych ograniczeń w organizacji pracy biura Spółki wynikających z trwającej pandemii COVID-19, w tym zwolnień lekarskich większości osób pracujących w biurze, o czym Spółka poinformowała tutaj. Urząd w wiadomości e-mail w dniu 19 listopada 2020 roku.”. Biorąc pod uwagę, że 2020 rok był pierwszym rokiem pandemii i wszyscy uczyli się funkcjonowania w nowej rzeczywistości, jak również to, że do uchybienia terminowi przez powódkę doszło na jesieni 2020 roku, kiedy po letniej przerwie, wzrosła liczba osób zakażonych i chorujących na COVID-19, tłumaczenia powódki są dla Sądu w pełni przekonujące. Zatem mając na względzie niewielki okres opóźnienia oraz że doszło do niego w okresie pandemii należało uznać, iż stopień szkodliwości czynu powódki jest znikomy.

Również sposób i okoliczności popełnienia czynu, motywacja sprawcy oraz postać zamiaru przemawiały za odstąpieniem od wymierzenia kary. W tym miejscu należy podkreślić, że Spółka utrzymywała bieżący kontakt z inspektorem prowadzącym sprawę o zmianę koncesji, który został poinformowany o kolejnych zmianach w zarządzie i zlecił złożenie stosownych oświadczeń. Powódka na bieżąco współpracowała z przedstawicielami Urzędu, składała wymagane dokumenty, nie ma zatem podstaw do twierdzenia, iż nie zawiadamiając pozwanego w terminie określonym w Koncesji zamierzała fakt ten ukryć przed organem, aby uniknąć ewentualnych negatywnych konsekwencji. Innymi słowy działanie powódki nie było intencjonalne i nie zmierzało do ukrycia okoliczności sprzecznych z prawem np.: faktu powołania do zarządu osób skazanych prawomocnym wyrokiem sądu, o których mowa w art. 33 ust. 3a p.e.

Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż pomimo pandemii powódka uczyniła zadość obowiązkowi złożenia wniosku o zmianę koncesji, a zatem pomimo trudnych warunków związanych z panującą pandemią, starała się postępować zgodnie z prawem, realizując, choć z uchybieniem terminu, ciężące na niej obowiązki wynikające z przepisów prawa i koncesji.

Ponadto nie skorzystanie z dobrodziejstwa odstąpienia od wymierzenia kary w stosunku do powódki, doprowadziłoby do powstania skutków z którymi trudno się pogodzić w państwie prawa. A mianowicie zgodnie z przepisem art. 37 ust. 2d p.e. „Przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję **na wytwarzanie paliw ciekłych** lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą jest obowiązane **zglaszać** Prezesowi URE zmiany danych, o których mowa w art. 35 ust. 1c pkt 4 i 5, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia tych zmian.”, termin do zgłoszenia zmian jest więc terminem wynikającym z przepisów prawa administracyjnego, a skoro tak, to ww. podmiot w przypadku uchybienia 14 – dniowemu terminowi, mógłby na podstawie art. 15 zzzzzn² ustawy covidowej, skorzystać z prawa do przywrócenia

terminu na złożenie takiego zawiadomienia. Tymczasem, podmiot posiadający koncesję, ale na wytwarzanie energii elektrycznej z przepisu art. 15 zzzzzn² ustawy covidowej, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, nie mógłby skorzystać, bo dla niego 14-dniowy termin na zawiadomienie o zmianach w składzie zarządu spółki wynika z koncesji, a nie z przepisów prawa administracyjnego. Tymczasem w ocenie Sądu, nie istnieje żadne racjonalne wytłumaczenie dla tak daleko idącego różnicowania sytuacji prawnej podmiotów prowadzących działalność koncesjonowaną w zakresie zawiadamiania Prezesa Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o zmianach w składzie organów uprawnionych do reprezentowania Spółki

Reasumując, Sąd uznał, że wszystkie okoliczności sprawy przemawiają za odstąpieniem od wymierzenia kary.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., uznając że każda ze stron w równym stopniu wygrała, jak i przegrała sprawę.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Zarządzenie: (...)

Sędzia SO Anna Maria Kowalik